

БОРБА®

БОЛГАРСКИ
НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪТ, ИНК.
46 ГОДИНИ

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

JANUARY 1993

ЖЕРТВИ на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

Спомени за...

Погребение

Навършват се 40 години от смъртта на Александър Гиргинов, български политически деец. Завършил юридическото си образование в Лайпциг, а от 1931 до 1934 г. бил министър на финансите и вътрешните работи при Мушанов и Малинов. Преди и след този период бил народен представител, като един от ръководителите на Демократическата партия. Автор е на много трудове по право. За смъртта и погребението му до сега никога не беше казано.

Бяхме около 5,000 човъка на младежка възраст, сякаш всички заразени от синдрома на съпротивата. А смъртта на прочутия остров Бълене, както и насилието, ни притъсняваха всеки Божи ден. Най-често беше отнеман живот на лагеристи и затворници, съ интелектуален потенциал и влияние сред населението – политически дейци, учители, свещеници и журналисти. Такъв беше и случаят с Александър Гиргинов.

След смъртта на Сталин през 1953 г. устижихме едно олекотяване на режима, раздвижване на пластовете. На етапи, до края на годината, бяха освободени всички лагеристи, а мъстата им заемаха групи затворници. Докато беше потъпнен и последният подслон. По това време се бях вредил да стана отговорник на понтонна лодка с екипаж от 4 човъка.

Спомням си как на 3 октомври същата година извозихме бригада от 50 затворници от Персинг за Магаряца, остров на запад от Бълене, дълъг около километър, а при нормално ниво на Дунава – широк 300 – 400 метра. Бригдата тръбваше да сече тополи и върби за строителен материал. Знаеше се, че там битуват и няколко стотин прасета и предстоеше разширение на свинефермата. От време на време им карахме и храна. Този ден обаче освен чувалите с брашно и бакит с чорбица ни наредиха да откараме един ковчег. Нямаше надпис, а милиционерът, който го придружаваше едва ли знаеше името му. Стигнахме Магаряца, двама криминални го поеха от понтона и се изгубиха в джунглата от храсталаци.

Вечерта се свързах с майор Стрижинов и Стефан Момчев от Кубрат и те ми обясниха, че сме пренесли трупа на Александър Гиргинов, измъкнат от карцера на втори обект, където само преди 3-4 дни го затворили напълно здрав. Според нас той беше убит. Обвзе ме желание да разбера

къде точно е погребан. На следващия ден видях един от вчерашните гробари и го попитах. Заведо ме на не повече от стотина метра от "опашката" на острова.

На гола поляна, разровена от прасетата, личеше пресвия гроб. Изтръгнах като видях човешки кости по земята, а криминалният ми разказа, че тук е гробището на почти всички затворници и лагеристи. Въз основа на нивото на Дунава ги заравяли по-дълбоко и по-плитко. Когато нивото било високо ковчегът едва се побирав в гроба и само го посипвали с пръст. След няколко дни прасетата усещали разлагането, заравяли го и оглозвали костите. "Отначало ги гоняхме – продължи моя събеседник – но после разбрахме, че сме безсилни да да ги отклоним. А през пролетта, когато водата прииждаше, заливаше поляната и отнасяше остатъците" Чиста работа, нали?

Криминалният въ който намирах няколко човешки, не скри, че искал с "колегите си" да се махне от тук, но началството не разрешило. Страхували се, че може и тяхните гробове да бъдат тук за да опазят тайната. Погребаните през последните месеци бяха на повече от метър дълбочина и нямаше опасност да бъдат изровени от прасетата.

Потресен, вечерта споделих с приятели, а майор Стрижинов, след обичайната благословия ми каза: "На острова съм вече пет години и знам, че гробовете са малко, пръснати са и замаскирани на много места. А хиляди наши братя намъриха смъртта си тук. Началството решило да ги укрие на Магаряца още докато беше необитаем. Шефът, майор Китов, дори разправяше, че били подредени и номерирани, а след седем години близките им щели да имат право да вземат останките им..."

Съ изключително малко приятели съм споделял това, на което бях станал неволен свидетел, а и машина ми върваха. Едва когато се разбра, че и труповите от Ловешкия лагер са давали на прасетата, цялата работа стана ясна. Това престъпление е датирало най-малко десет години преди Лувеч!

Спомените продължават да ме събуждат и нощем. Измъчват ме, въпреки отминалото време. Затова въ една безсънна нощ пожелах да напиша тези редове. Така всички приятели и близки на погребаните из плитките пещици на Магаряца няма да забравят съдбата им. Въпреки, че въ края на седемдесетте години там построиха вили. Опиянени от властта и алкохола люде пируваха върху гробовете на мъчениците. Сягат тези убици и тяхните деца сега говорят за помирение без да се разкаят. Каква голяма наглост!

Митко Ленков – Карата

Никога не ще забравим!

Никога не ще простим!

